

part ikke vil betragte det som en Paradox — sige, at deres Tid optages af at forhindre Processer; thi hver Gang en Sagfører skal skrive et Dokument — det er en meget vigtig Opgave for ham — er det hans Pligt at skrive det saaledes og at ordne Forholdet for sin Klient saaledes, at der ikke deraf skal optaa en Retstvist. Man vil vist indrømme, at dette er hans Pligt; men naar det ærede Medlem mener, at en Sagfører, naar han møder for Forligskommissionen, vil være tilbøjelig til at raade til Proces for at tjene Noget derved, kan han med samme Høie insinuere, at Sagføreren, som skal skrive Dokumenter og ordne Forholdet for den ene Part, gjør det saa uueberholkelig og daarlig, at en Proces bliver Følgen (J. H. Nielsen: Saa vil han tabe sin Søgning!). Tror det ærede Medlem da ikke ogsaa, at den Sagfører, til hvem man fik Mistanke om, at han søgte at forhindre Klienterne fra at afgjøre deres Sager ved Forlig, og ansporede dem til at føre Proces, — det vilde jo føre til urimelige Processer — vilde tabe sin Praxis? Hvad jeg imidlertid vilde have bemærket, var, at denne Mistillid til Sagførerne og denne Insinuation imod dem minder mig om en Ytring, jeg tror at have hørt her i Folketingsalen, nemlig den, at, naar der var Tale om at indrette Sundhedspektægter eller i det Hele om noget Hygieinisk, vare Lægerne de Mennesker, man først og fremmest maatte søge at undgaa — Lægerne, thi de levede af at kurere Folks Sygdomme, de fik Betaling derfor, og skulde man give Sundhedspleien i Lægernes Hænder, vilde det altsaa være at opfordre dem til at handle stik imod deres egen Interesse. Paa samme Maade skulde det være med Sagførerne; men disses Arbejde gaar ud paa at ordne deres Klienters Forhold og at gjøre det saaledes, at der ikke kommer nogen Uklarhed tilstede; dette er en meget væsentlig Side af deres Opgave. Kommer der dog Retstvist, maa de hjælpe deres Klient til at staa ham hans Ret paa den Maade, Staten anviser; men jeg maa gjøre de Herrer opmærksomme paa, at i maaske 9 af 10 Tilfælde opstaa Proces derved, at Parterne have villet være deres egen Sagfører og have skrevet deres egne Dokumenter. De have ikke i Tide ved et vanskeligt Tilfælde søgt sagkyndig Bistand, men have givet sig til selv at kvakvalve. Er der Noget, som skal staa Proces til Sagførerne, er det netop, at Parterne behandle deres egne Sager selv eller henvises til ukyndig Veiledning, for Exempel hos de ukyndige Forligskommissærer, hvorved der kommer Processer bagefter. — Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds udtalte ogsaa Ønsket om, at vor Forligsløvgivning kunde blive samlet paa eet Sted, i een Lov. Det er af den Slags Ytringer, som saa ofte fremkommer fra de ærede Medlemmers Side. Hver Gang der behandles en Materie, sige de: Naar den blot kunde samles i een Lov, vilde det være herligt;

vi kunde da læse os til, hvad Loven var, og hjælpe os selv. Dette Spørgsmaal om, hvad man med et fremmed Ord kalder Kodifikation, har været paa Dagsordenen ved forskjellige andre Leiligheder; men man er aldrig kommen til Andet, end at man maa give Lovene stykkevis. Hvis man saaledes, hver Gang en Materie kom for, ønskede at samle Alt, hvad der vedrørte den, i een Lov — som naar for Exempel det ærede Medlem ønsker, at, hvad der staar i Forordningen af 11te August 1819, skulde optages i Forligsloven — vilde man komme til at lave en høist besynderlig Lovgivning. Ganske vist kan der — saaledes som jeg før bemærkede — naar man overhovedet kommer til en gennemgaaende Ordning af Retspleien og kommer til en Kodifikation deraf, ogsaa være Spørgsmaal om at komme til en Kodifikation af Forligsløvgivningen; det kan være rigtigt nok, men det ligger ikke nu for. Her er blot Tale om at afhjælpe visse Ulemper, som stæde ved Forligsløvgivningen, og som det er mest paatrængende nødvendigt at faae afhjulpede. Forøvrigt skal jeg tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det, som han saameget ønskede, skulde staa paa et saadant Sted, saaledes at det ogsaa blev klart for Lægmænd, nemlig Forpligtelsen til at give personlig Møde og Besvarelsen af Spørgsmaalet om, hvem der kan sendes som Fuldmægtig, i Almindelighed vil findes aftrykt paa den Gjenpart af Forligsflagen, som meddeles Parterne. Dette er i alt Fald Tilfældet i Kjøbenhavn, og hvis det ikke er Tilfældet andre Steder, kan det let ordnes saaledes. Derved vil den Bedkommende klarest se, hvad der er hans Pligt. — Det ærede Medlems Rante om, at Dommeren ex officio, det vil sige af egen Kraft og i Embedsmedfør, skulde paafø, at der af Parterne var givet personligt Møde for Forligskommissionen, og at han, naar de ikke vare mødte, skulde mulktiere Bedkommende, forekommer mig vilde være en meget skarp og haard Bestemmelse. Jeg har vel set et Forslag fremfat derom, men det vandt ikke synderlig Anklang. Det vil meget ofte være ubehageligt og generende for Parterne at skulle møde for Forligskommissionen; der kan være Omstændigheder, som gjøre det ligesåre pinagtigt for dem at møde, iden at de dog ville være istand til at føre Bevis for, at de Omstændigheder, som ifølge Lovgivningen berettiger dem til at undlade personlig at møde, have været tilstede. Naar ikke desto mindre Dommeren skulde mulktiere dem, fordi de ikke have gjort Noget, som af let

Rettelse.